

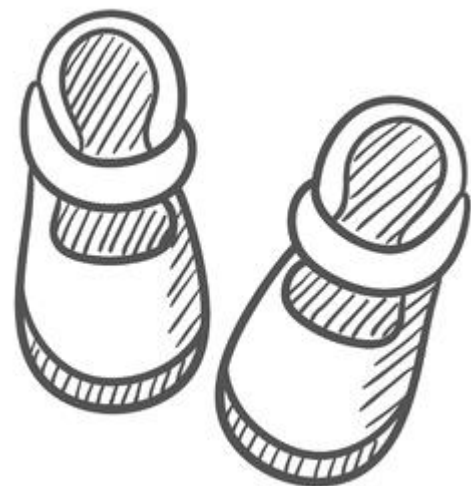

Vadertje Panov staat op. Hij schuifelt naar zijn werkplaats. Op de hoogste plank staat een kleine, stoffige doos. Die tilt hij naar beneden. Als hij het deksel van de doos haalt, neemt hij er twee kleine, leren schoentjes uit. Jaren geleden heeft hij ze gemaakt voor zijn eigen zoon. Maar die heeft ze nooit gedragen, omdat ze pas klaar waren toen zijn voeten alweer groter waren.

Met een glimlach bekijkt Vadertje Panov de schoentjes. 'Dit zijn de mooiste schoenen die ik ooit heb gemaakt. Ik zou ze aan het kindje Jezus kunnen geven.'

Hij doet de doos weer dicht en gaat terug naar zijn stoel. Weer slaat hij de Bijbel open. Maar hij is zo slaperig geworden dat zijn ogen dichtvallen. En even later is hij diep in slaap. Hij droomt dat Jezus bij hem in de kamer is.

Met zachte stem zegt Jezus: 'Ik weet dat je mij graag zou willen zien. Let morgen maar goed op. Dan kom ik bij je langs.'

(VER)WACHTEN

Wordt vervolgd